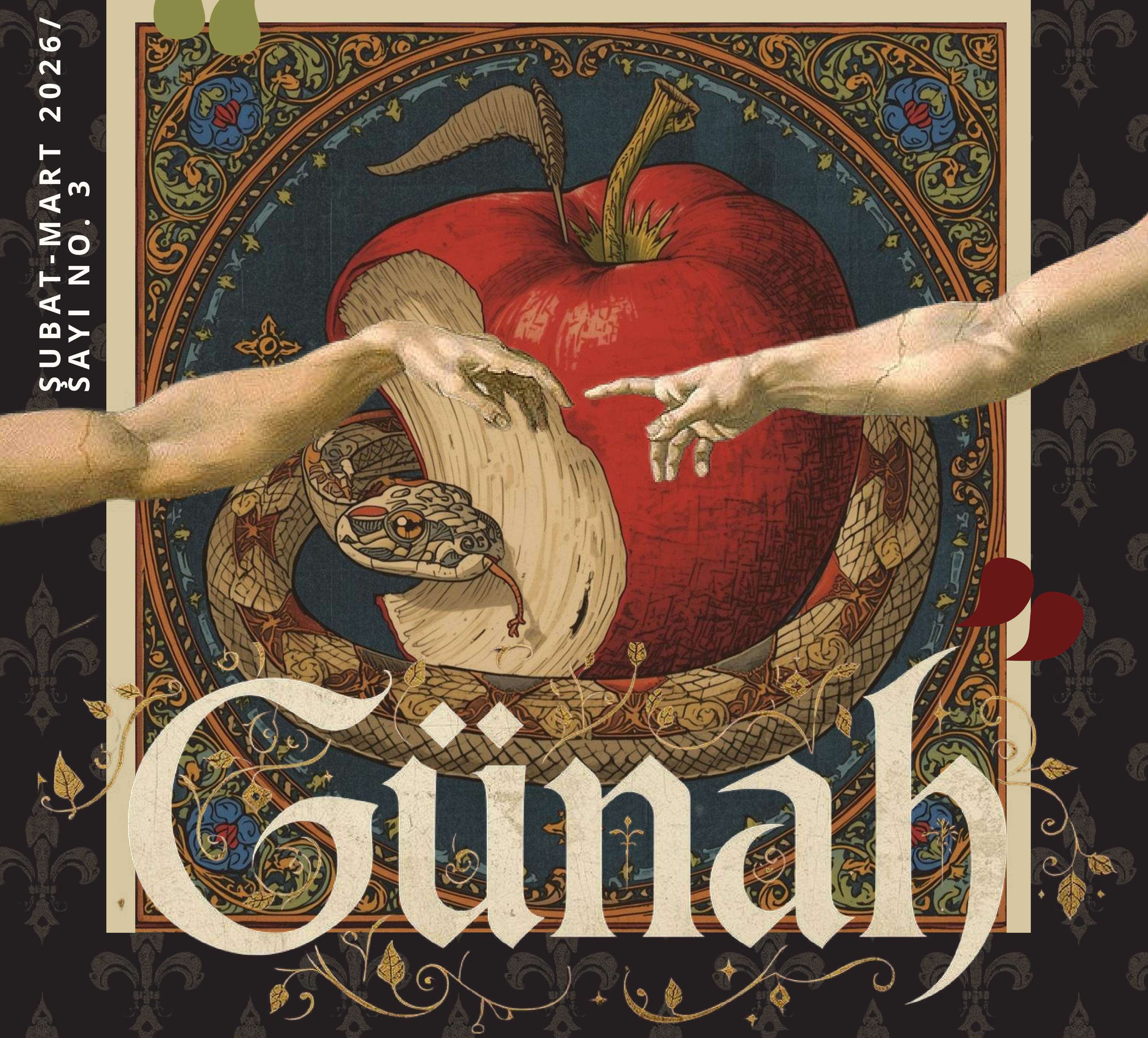




kültablası

Aylık Edebiyat, Kültür Dergisi

ŞUBAT-MART 2026 /
ŞAYI NO. 3



Günah

İLK CADİ ROMANINDA
ŞEYTAN VE ŞEYTANA
YAKLAŞIM

...

Yağmur Çağlar

GÜNAHA VEDA: RASKOLNIKOV
BUGÜN YAŞASAYDI BALTAYI
KALDIRACAK TAKATİ
BULABİLİR MİYDİ?

...

Yunus Başar

CENNET DİLİNİN
REDDİ: "SHE" OLMANIN
ÖZGÜRLÜĞÜ

...

Gülşen Katar

TİTİZ ADAM

...

Nurhak Delen

Merhaba!

Bu dergi Mokita Sosyal platformunun bünyesinde çıkmakta olup tamamen ücretsizdir. Her iki ayda bir, ayın ikinci haftasında sitemiz üzerinden yayınlanacaktır.

Keyifli okumalar!

MOKİTA SOSYAL

Kül Tablası edebiyat dergisi olarak siz değerli okurlarımızı selamlıyoruz! 1 yıldır sosyal medyada edebiyat, sanat kültür alanlarında içerik üreten biri olarak elimden geldiğince bu alanlarda ufak projeler ve çalışmalar ortaya koymaya çalıştım. Ancak bu süreçte bir edebiyat dergisi hiç çıkartmadım ve sonunda bu da eksik kalmasın diyerek harekete geçtik. Kül Tablası edebiyat dergisi ortaya çıktı.

CENKER EKİZTAŞ

Kül Tablası



NELER VAR ?

Mizanpaj

- Gülşen Katar

Kapak Tasarımı

- Gülşen Katar

Logo Tasarımı

- Seawitch

Yazı İşleri

- Yağmur Çağlar
- Gülşen Katar

Makale, öykü, şiir, deneme ve inceleme yazılarınızı mokitasosyal.com'a gönderebilirsiniz.

İletişim Bilgileri:

İnternet Sitesi: mokitasosyal.com

Instagram: [@kultablasi_dergi](https://www.instagram.com/kultablasi_dergi)

Makale

- GÜNAHA VEDA: Raskolnikov Bugün Yaşasaydı Baltayı Kaldıracak Takati Bulabilir miydi?

Deneme

- İlk Cadı Romanında Seytan ve Seytana Yaklaşım
- Cennet Dilinin Reddi: “She” Olmanın Özgürlüğü

Öykü

- Günah
- Titiz Adam
- Durağı Kaçıranlar İçin

Şiir

- Günahkâr Cennet
- Köhne Sanrıları ve Modern Kabuslar
- Kırık Do Diyez



İlk Cadı Romanında Şeytan ve Şeytana Yaklaşım

Lolly Willowes romanı şeytan ve günah kavramlarını geleneksel anlamlarının dışına taşıyan ve onları farklı bir bakış açısıyla ele alan bir romandır. Eser boyunca bu kavramlar korku, kötülük ya da ahlaki çöküş gibi klasik anlamlarıyla değil; daha çok bireyin özgürlük arayışı ve toplumun sınırlarından uzaklaşma isteğiyle ilişkilendirilir.

Romanda şeytan figürü, alışıldık anlatılardaki gibi tehlikeli veya karanlık bir varlık olarak gözükmez. Aksine, daha sakin ve hatta zaman zaman ironik bir biçimde karşımıza çıkar. Bu şeytan figürü bireyin toplumun dayattığı kurallardan uzaklaşabileceği bir alanın sembolü haline gelir. Lolly'nin hayatında şeytanla kurduğu ilişki korkuya dayalı değildir hatta aksine bu karşılaşma onun kendi hayatı üzerindeki farkındalığını artıran bir deneyim gibi görünür.

Aynı şekilde şekilde günah kavramı da romanda farklı bir anlam kazanır. Toplumun yanlış ya da uygunsuz olarak değerlendirdiği bazı seçimler Lolly'nin iç dünyasında bir tür özgürleşmeye dönüşür. Bu nedenle günah, burada yalnızca ahlaki bir ihlal olarak değil bazen de bireyin kendine ait bir yaşam kurabilmesi için toplumun beklentilerinin dışına çıkmasının bir sonucu olarak da yorumlanabilir.

Bu bağlamda roman, şeytan ve günah kavramlarını kullanarak toplumun görünmez baskılarını sorgular. Lolly'nin yaşadığı dönüşüm, büyük ve dramatik olaylarla değil daha çok içsel çözümlemeler ve küçük ama anlamlı değişimlerle gerçekleşir. Onun doğayla kurduğu bağ, yalnızlık içinde bulduğu huzur ve kendi hayatını seçme kararı, bu dönüşümün temel parçalarıdır.

Sonuç olarak Lolly Willowes, şeytan ve günah gibi kavramları korku ya da karanlıkla ilişkilendirmek yerine, bireyin kendi kimliğini bulma sürecinin bir parçası olarak ele alır. Bu yönüyle roman, toplumun çizdiği sınırların dışında kalmanın her zaman bir düşüşün aksine insanın kendine yaklaşmasının bir yolu olabileceğini düşündüren sakin ama etkileyici bir noktaya dokunur.





Cennet Dilinin Reddi: "She" Olmanın Özgürlüğü

Ursula K. Le Guin, "She Unnames Them" adındaki kısa öyküsünde, Adem'in ve Tanrısının kendisine verdiği isminden vazgeçmiş, beraberinde getirdiği güzelliklerden ve cennet bahçesindeki varlığından feragat eden "She" nin baş kaldırısını ve özgürlüğü seçtiği hikayesini anlatır. Bunu tek başına yapmakla da kalmayıp, Eden Garden'da Adem'in isimlendirdiği diğer canlıları da ikna ederek hep birlikte terk ederler, Tanrı'yı Adem'i ve bahçesini. Öykünün sonuna kadar She'nin kim olduğu veya mekanın neresi olduğunu anlamak çok güçtür. Pek çok okuyucu, onca belirsizliğin sonunda Adem'le yapılan konuşmadan yola çıkarak kişinin Havva (Eve) olduğu kanısına varır. Fakat derinlemesine yapılan ikinci bir okuma ve araştırma ile birlikte bu kişinin, Lilith'le daha çok paralelik gösterdiğini görürüz. Çünkü Havva (Eve) aksine, Adem'le denk değildir, kaburga kemiğinden yani daha düşük bir sıfatla ona itaat etmesi ve isyan etmemesi için yaratılmıştır. Bu yazıda da Lilith ile "She" arasındaki paralellikler üzerinde ilerleyip, iki anlatı arasındaki bağlantıları inceleyeceğiz.

Peki verilen isimlerden kurtulmak nasıl beraberinde bir özgürlük getirmektedir? İnsanlığın var olduğu süreçten itibaren, isimlendirmek veya sıfatlandırmak bir iktidar ve güç göstergesidir. Yaratılış mitlerinden, modern edebiyata kadar var olan şeye isim vermek, sınıflandırmak ve kategorize ederek sınırlandırmak o şeyi mülkiyet altına almakla bir tutulur. İbrani mitolojilerinden kaynak alındığında, bu düzenin ilk itaatsizlik yapanı veya isyancısı Lilith'tir. Mitolojik bir figürden modern feminist edebiyatın en güçlü simgesi haline gelmiş olan Lilith anlatısı, Ursula K. Le Guin "She Unnames Them" adlı öyküsüyle bu kadim isyanı modernize etmiştir.

Adem'in hayvanlara isim vermesi, onun yaratılanların üzerindeki otoritesini destekler bir eylemdir; isim, varlığın sınırlarını ve o varlığın ne olduğunu, nasıl davranması gerektiğini ve ne işe yaradığını belirlemektedir. Lilith, Adem'in kendisine bahsettiği sıfatları ve beraberinde getirdiği "eş/itaat eden" rolünü kabul etmez çünkü Lilith, Adem ile aynı anda, aynı topraktan ve eşit yaratılmıştır.

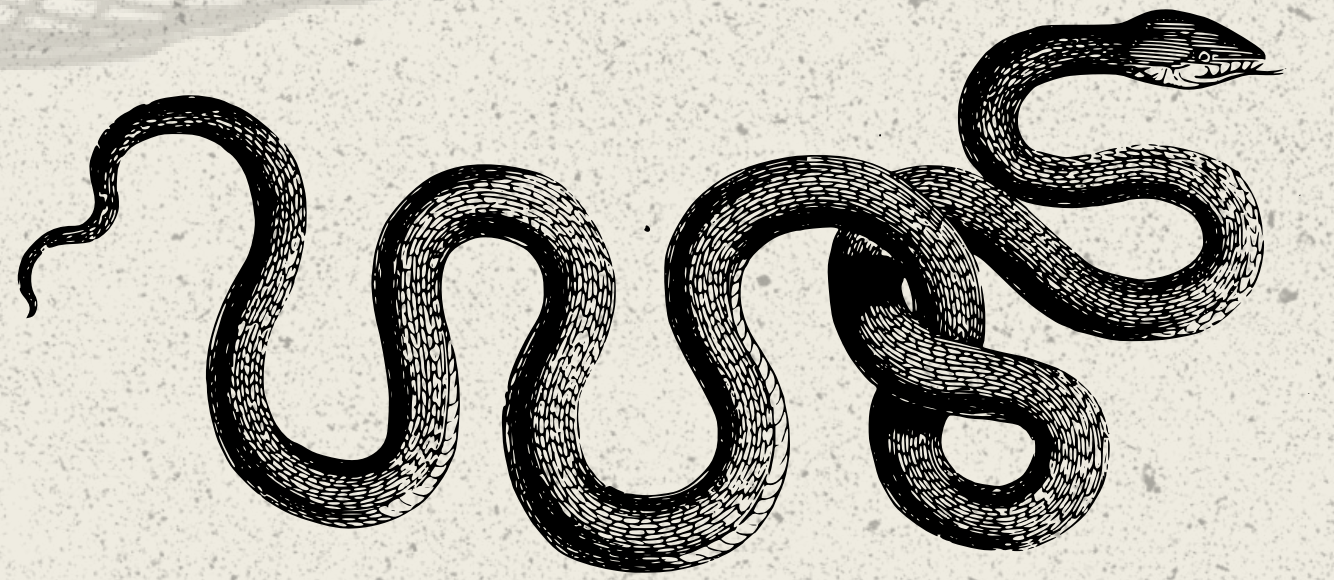
Ancak Adem, ona kendisinden sonra geldiğini ve itaat etmesi gerektiğini, ilişki sırasında kendi sırtının göğesini Lilith'in ise sırtının toprağa temas etmesi gerektiğini buyurur. Lilith'in bu dayatmaya karşı Tanrı'nın yasaklı ismi söyleyerek Cennet Bahçesi'ni terk eder

Lilith'in gidişini sağlamak için Tanrı'nın yasaklı ismini kullandığına dair anlatılar bulunmaktadır. İbrani anlatılarına göre Tanrı'nın gerçek ve kutsal isminin söylenmesi mucizevi ve denetlenemez bir güç açığa çıkmasını sağlar. Öyleki bu ismi sıradan bir amaçla daha kötüsü bir başkaldırı için kullanmak büyük bir günah olarak görülür. Lilith'in de bu ismi yüksek sesle söylemesi ve bu sayede Cennet'in sınırlarını aşması onun yalnızca Adem'in değil Tanrı'nın otoritesine bile bir başkaldırdığı yönünde yorumlanır.

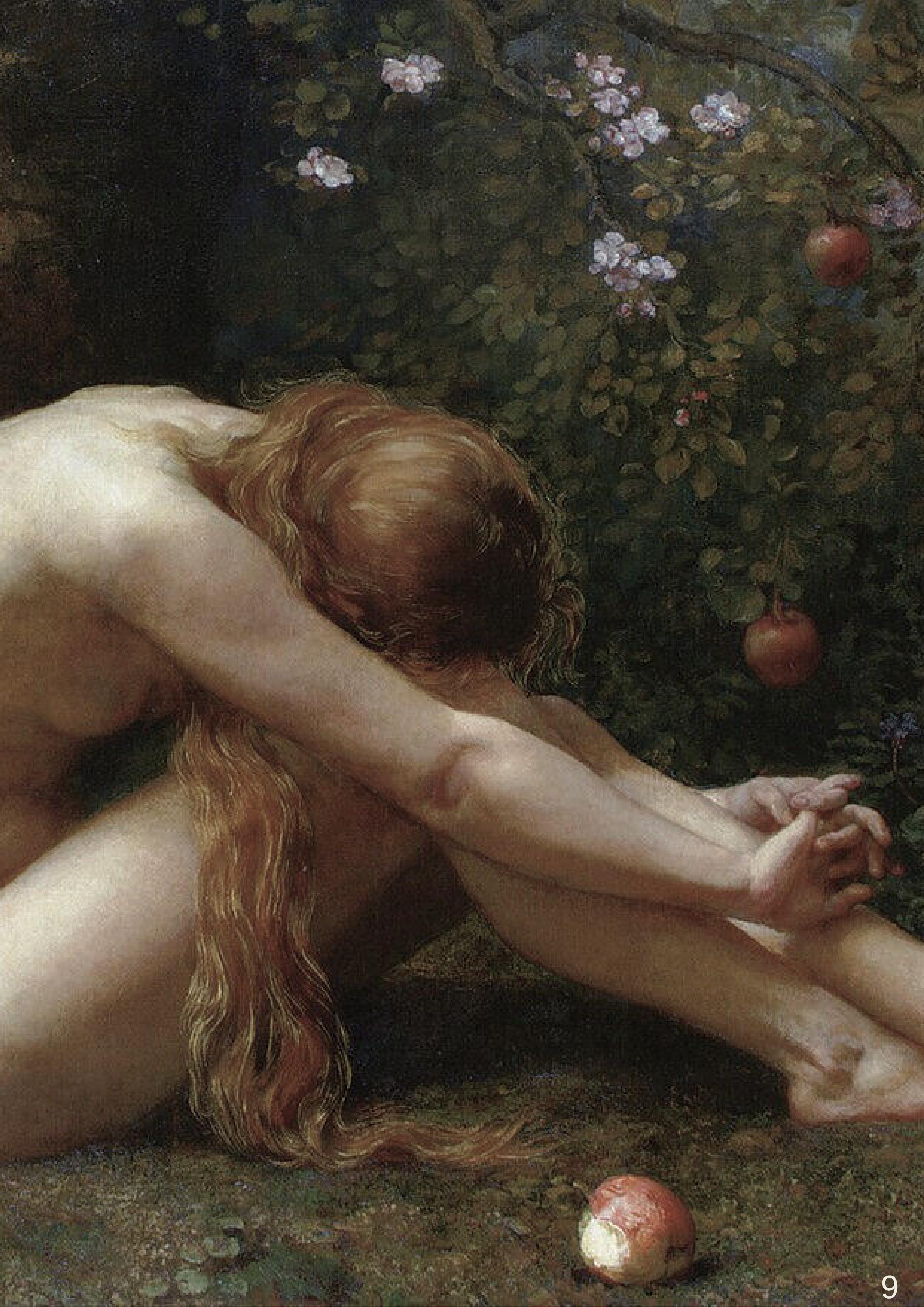
Le Guin'in öyküsündeki ismini terk eden "She" de tam olarak bu noktada Lilith'in modern bir yansıması haline gelir. Fakat kritik bir noktada ayrışır. Le Guin'e göre içinde yaşadığımız ataerkil sistem yani Adem'in isimlendirdiği dünyası, dilini de kendi kurallarına göre kurmuştur. Eğer "She" de var olan sistemin dilini kullanarak bu özgürlüğe kavuşsaydı yine de sistemin kurallarını terk etmeden ayrılmış olacaktı. Bu yüzden "She" ismini, onu sınırlandıran sıfatların hepsini red ederek kurulmuş sistemi tamamen red ederek ayrılır.

Kısacası Ursula K. Le Guin, "ilahi bir güç" vermek yerine, "She"nin kendi dilini, kimliğini kendi oluşturması ve kendini tanımlama imkanını vererek özgürleşmesini sağlar.

Sonuç olarak, Lilith'in başlattığı otoriteyi reddetme hareketi, Le Guin'in 'She' karakteriyle birlikte dilsel ve ontolojik bir evrim geçirir. Lilith, var olan sistemi aşmak için yine o sistemin en güçlü anahtarı olan 'yasak ismi' kullanarak bir özgürlüğü seçerken; Le Guin'in kahramanı, "She", özgürleşmeyi bizzat o ismi ve beraberinde gelen tüm tanımlamaları iade etmekte bulur. Bu bağlamda 'She', Lilith'in sadece bir yansıması değil, onun isyanını bir adım öteye taşıyan mutlak bir kopuşun temsilcisidir. İsimlerin ve sıfatların sunduğu sahte güvenlikten vazgeçerek, bize iktidarın sadece mekânlarda değil, dilin en derin katmanlarında da saklı olduğunu gösterir. Tıpkı Lilith'in Cennet'ten çıkışı gibi, 'She'nin diğer canlılarla birlikte de isimsizliği seçerek bahçeyi terk etmesi, bir kayıp değil; cennet bahçesindeki varlıklarının üzerindeki mülkiyet iddialarına ve hakimiyetine verilmiş en radikal cevaptır.



Gülşen Katar



GÜNAHA VEDA: Raskolnikov Bugün Yaşasaydı Baltayı Kaldıracak Takati Bulabilir miydi ?

Paragİslam literatürüne baktığımızda tuhaf bir biçimde Kuran'da günah kelimesi yoktur. Günah Farsça yok olma, çürüme manasına gelirken Kuran'da günah anlamına gelen kelimelerden biri de ilginç bir biçimde zenb kelimesidir. Zenb'in insanı takip eden, biriken, arkadan gelen yük manası, konumuz açısından mühim. M.Scott Peck, kötülüğün temel kusuru günah değildir; günahı reddetmektir der[1]. İnsanlar olarak kendimize biçtiğimiz en ciddi paye sorumluluk bilincimiz. Bu denemede günah denilen mefhumun edebi-felsefi bir analizini yapmaya çalışacağım.

"Whatever Became of Sin?" (Günaha Ne Oldu?) adlı eseriyle Karl Menninger, modernleşmeyle birlikte günahın yerini suç kavramının aldığını, hukuki bir meseleye dönüşen bu meselenin polis ve mahkeme sorumluluğuna itildiğini anlatır.[2] Bu durum şüphesiz eskiden suçlu olan kişinin ıslahının imkanını engellediğini, vicdanını sorgulatamadığını anlattığını izaha gerek yoktur. Dinin gerilemesi sürecinin suçu arttırdığını söylemek istemiyorum elbette. Günah çıkarma durumunun insanı yine de gınahtan alıkoymayacağını hatta bizzat inanmanın her şeyi mübah kılabileceği gözden kaçmamalı. Lakin günahın modernleşmeyle birlikte suça dönüştüğü karşımızda bir gerçek olarak duruyor. raf metniniz

İnsan olarak hiç şüphesiz bir toplumun içinde doğuyoruz. (Her ne kadar Heidegger insanın yeryüzüne atılmışlığını iddia etse de -ki bu Heidegger'in ima ettiği bir olmasa bile modern bireyin yalnızlık probleminin felsefi alt yapısını istemeden inşa etmiştir zannımca). İlkel toplumlarda insana uygulanan cezalardan biri de kabileden kovmaktı. Yani modern öncesi cemaatlerde birey denilen kavramın bile olmadığını dikkate alırsak dışlanmanın ciddi bir ceza olduğu şüphe götürmez. Özetle suç ya da günah öteki olmadan imkansız bir olgudur. İnsan Marsta suç işleyemez. Öte yandan konumuzu ilgilendiren bir diğer cezalandırma biçimi ise ilkel kabilelerde suçluyla alay edilmesinin bir cezalandırma yöntemi olması. Bergsoncu bakışla bakıldığında toplumun düşen insana gülmesinin bir tür tahakküm kurma mekanizması olduğu hemen hatırlanacaktır. [3] Dolayısıyla suçlu olan kişinin toplumdan uzaklaştırılması son tahlilde tarihsel bir realite ve günah ya da suç ancak ötekilerin bakışı varken mümkündür.

Birey olarak ötekinin bakışının bizi kendi yaptıklarımızı sorgulamaya ve zaman içinde sorumluluk edinme sürecine girmemize neden olduğu bir gerçek. Yani Sartre'ının meşhur bakış kavramı esasında insanın kendi içine dönmesi için bir vesile. Sartre göre modern insan kimliğini ötekinin bakışı altında şekillendirir.

Peki yüzyıllarca o nihai bakışın sahibi olan tanrı figürü denklemden çıkınca ne oldu? O boşalan yargı mercii gökyüzünden yeryüzüne indi ve topluma yani diğer insanlara devredildi. Artık birey tanrının değil, komşusunun, patronunun yani ötekinin bakışıyla kendini yargılama sürecine girdi. İşte bu devir-teslim günahın ilahi bir düzlemden çıkıp suçun belirlendiği seküler-toplumsal bir alana hapsolmesinin temelini oluşturdu. Bu durumda modern insan kendisini tanımlamak için modern kümelerle dahil oldu. Bu seküler kümeler genel anlamıyla bizim ideoloji dediğimiz 19.yüzyıl'da ortaya çıkmış belli başlı kamplardı.

Nihayetinde insan tanrıyı öldürse bile kendi inşa ettiği seküler ideolojiler vasıtasıyla kendi ötekisini yaratarak yeni normlar, yasalar inşa etti. Bu da yeni suçu yeni suçluyu var etti. İdealize edilen bu yeni insanın çözülmesinin ikinci dünya savaşı sonrasında ortaya çıktığını hatta tanrıdan kalan yüce boşluğa tapınma olarak iddia edeceğim nihilist akımın en azından ikinci dünya savaşından sonra daha da belirgin bir biçimde kendini gösterdiğini ifade edebilirim. Modern birey mitinin günümüzde yaşadığı ruhsal tıkanıklığı, günahın kolektif yaşamdan sökülüp vicdanın dar sınırlarına hapsedilmesiyle açıklayacak; bu dönüşümü edebiyatın kültleşmiş karakterleri üzerinden analiz etmeye çalışacağım. Örneğin Suç ve Ceza'da Raskolnikov günahın suça dönüşmesinde vicdanın ne kadar yetersiz olduğunu başlangıç olarak görebiliriz. Onun peşini bırakmayan suçluluk romanının en temel problematiklerinden biridir.

Dostoyevski eserinde kahramanının uzun süre vicdan azabı duyamamasını işler. Hatta bir yerde Raskolnikov "Belki de beklemeliyim, eğer beklersem belki pişman olmam" tarzında bir cümle kurar. Yasa madem üst insanın inşa edip bozduğu bir şeydi o zaman niçin suç problem olsundu ki? Raskolnikov bir hukuk öğrencisiydi, teolog değil. Romanın sonunda İncil'i alması ve okuması bize yüce öteki olan tanrının suçluyu dönüştürmesinin önemini gösteriyor.

İkinci örneğim ise Albert Camus'un Yabancı romanı olacak. Camus'un en bilinen ve kendisinin tanınmasını sağlayan bu eserde de suç eserin merkezinde durur. Öyle ki bu romandaki ana karakter artık modern bireyin bir prototipidir. Onda Raskolnikov'daki suçluluk hiç görülmez. Tanrı artık ölüdür. Her bir eylem önemini ve değerini dolayısıyla anlamını kaybetmiştir. Topluma yabancılaşmış Meursault karakteri özü itibariyle Heidegger'in yeryüzüne fırlatılmış modern insanıdır. Romanın ilk bölümünde insanlarla ve dünyayla sadece duyular vasıtasıyla temas kuran Meursault esasında suç işlemese-ki bu suç adeta bir fiziksel olay gibi aktarılmıştır ve bu tesadüf değildir. Lakin yazar kahramana adeta bir fiziksel olaymış gibi cinayeti işletir. Nihayetinde Meursault mahkeme karşısına çıkar. Yani ötekilerin karşısına. Tuhaf bir biçimde mahkemede onu seyredenleri metrobüse yeni gelenleri seyredenler olarak gördüğünü anlatır bize. İnsanları umursamasıyla ün salan kahramanımız romanın sonunda insanların kendisinden nefret ederken kafasının kesilmesini arzular.



. Tanrısız kalan bireyin boşluğa tapınmasını andıracak bir biçimde yüce hiçlik ile özdeşleşerek absürt kavramına ulaşır.[4] Toplum tüm kötülüklerin ana sebebidir. Camus'un Meursault için "Modern Mesih" kavramını kullanması boşa değildir. Çünkü toplum ona göre annesinin cenazesinde ağlamayan birini toplum adına idama mahkûm edebilecektir. Camus'un bu eseri yayınlandığında Almanlar Paris'i işgal etmişti. Totaliter liderlerin insanlara ne denli kötülükler yaptırabileceğini Hannah Arent Kötülüğün Sıradanlığı adlı eseriyle bize gösterirken 21. Yüzyıl insanına işte bu bahsettiğim birey mitini miras bıraktı. Toplumun karşısında kendini inşa eden mutlak yalnız birey. Aynı dönemlerde Dino Buzatti'nin Tatar Çölü romanı da benzer temaları işler. Kahramanımız adeta hiçliğin bir sınırı olan belirsiz bir yerde mutlak ötekiler olan Tatarları ömrünün sonuna kadar umutla bekler. Umut kavramı tersine çevrilerek bir çürümeye dönüşür. Teğmen Drogo yeryüzünde kimsesiz insanın temsili gibidir. Fakat tuhaf bir biçimde modern okuyucu bunu "yaşamımı daha iyi projelendirmeliyim" şeklinde algılar. Çünkü yaşam artık insan için son durak ve kendiliğin inşa edildiği, -toplumsal angajmanları redderek- mutlak potansiyelini barındıran bir yer, bir yurttur.7

Görüldüğü itibariyle, bilhassa günahın yalnızca insan vicdanı gibi ne olduğu meçhul bir yere çekilmesiyle modern insan için artık her bir eylem değer itibariyle birdir. Hiçbir şeyin önemi kalmamıştır. Zira o yeryüzüne fırlatılmış, diğerleriyle bağ kuramayacak, kursa bile anlaşılamayacak patolojik bir gölgeye dönüşmüştür.

Bu bakımdan Kafka'nın romanlarında, Samuel Becket'in muhteşem eseri Godot'yu Beklerken'de, Anthony Burgess'in Otomatik Portakalı gibi romanlarda yeni bir birey miti yükselir. Bu birey toplumdan azadedir. Bu hali kültürel değildir, sistemsel değildir. Tam anlamıyla ontolojiktir. Keskin sınırları yoktur. Patolojik karakterlerin bu denli işlenmesi tesadüf eseri değil[5]. Zira insan eylemleri neden-sonuca dayanmak yerine bilinmeze dayanmıştır. Bu dönem romanlarında bilinç akışı kullanılması herhalde tesadüfle açıklanamaz. Dolayısıyla edebiyat daha sadeymiş gibi görünür. Zira kültürün angajmanlarını terk eden yazarlar (Camus'un Yabancı romanındaki sadeliği) eserlerini işte bu birey mitinin felsefi filtreleriyle inşa ettiler. Özne için dünya nasıl görünüyorsa dünya öyleydi.

Bu bireycilik akımı özneliliğin mutlak hakikati temsil ettiğine dayanan bir tür perspektifsiz halidir. Mutlak hakikatin yerini hakikatlerin alması ile sonuçlanan bu post modern hal ilkesizliği bir tür ilkeye dönüştürdü. Dolayısıyla bu yönsüz insanın kendi içinden başka gidecek yeri, kendi zihninden başka istikameti yoktur. Yani öteki olarak toplum, tüm kötülüklerin kaynağı olan mutlak bir hakikat olarak görülür. Günah ise tarihsel bir kavramdan başka bir şey değildir. Birey önce tanrıyı sonra toplumu yadsıyarak kendi imparatorluğunu ilan etti. Bu yüzden nihilist penguen virali insanın kendisini özel hissetmesini sağlayan narsistik bir imgedir. Dolayısıyla yaşadığımız dönem günahın hepten yok olduğu bir dönemdir. Zira biz artık algoritmaların bize sadece bizim gibileri gösterdiği mutlak haklı konumuna yükseldik. O kadar haklıyız ki haklılıktan yorgun düştük.

İşte zaman zaman zihnimize birer vesvese şeklinde üşüşen- her ne kadar birer tanı verisi olarak kullansak da- belki de ardımızda halen taşıdığımız zenbden ileri geliyor olabilir. Yani artık günah vicdanlardan bile azat edilmiş nostaljik bir özlem oldu. Bu yüzden insan şunu düşünmeden edemiyor: Acaba Raskolnikov Bugün yaşasaydı Baltayı Kaldıracak Takati bulabilir miydi? Ya da işlediği cinayeti haklı mı bulurdu?

KAYNAKÇA

Kur'an

- [1] Gölgeyle Buluşma, çev. Özgür Ertana s.290
- [2] Mitchel P. Roth, Göze Göz Suç ve Cezanın Küresel Tarihi, s.15
- [3] Henry Bergson, Gülme s.9
- [4] Camus Albert- Sisifos Söyleni
- [5] Lukacs Georg, Çağdaş Gerçekliğin Anlamı, s.35 5.basım

Yunus Başar

GÜNAH

Dışarıda şarıl şarıl bir eylül yağmuru yağıyordu. Dakikalar evvel uyandığım yatağımdan kalkma niyetinde değildim. Baş ucumda aylardır elimde sürünen, bırak son cümlesini, her sabah ve akşam göz göze gelmeme rağmen adını dahi hatırlamadığım bir kitap duruyordu. Bazı bazı oksitlenmiş sayfalarının kokusu burnuma çarpıyor, pek hoş bir koku olmamasına karşın kapağını açma isteği bir anlığına uğrayıp kapıdan dönüyordu. Çekmecedeki ödenmemiş faturalar, günlerdir sessize aldığım telefonum...arada bir hangi şehirde yaşadığımı dahi unutuyordum. Eskiden bir dulkuşunun ihtişamlı kuyruğu misali salınan saçlarım git gide dökülerek seyrekleşiyor, evin olur olmadık yerlerinden ellerime dolanıyordu. Her bir tel ömrümden, gençliğimden bir parça gibiydi. Ödenmemiş son ev kiram gibi. İşte! İçine battığım bir günah daha. İki göz, rutubetli bir eve yirmi beş bin lira vermenin yanında giyotinlik bir suç. Yastığımın altında sakladığım ruhsatsız silahım...Benimle gurur duy anne. Tam da öğütlediğin gibi ölümü gece yatarken başımın altına sakladım. Gündüzleri burnumun ucunda taşıyamam ama, çünkü büyük ihtimalle terör suçundan içeriye alınırım. Artık geceleri dışarıya çıkmaktan da vazgeçtim. Her sokak başı arkamdan gelen, bana ait olmayan bir gölgeyle yürümekten sıkılmıştım. İyi oldu. Belki bir bakıma öylesine yoldan geçme suçundan, yol kenarında durmaktan, doğasında sağa sola bakmak olan organlarımın bir zata dokunması gerekçesiyle ölmekten kurtuldum. Böyle küçük kazançlarım var hayatta, karşılığında hiçbir kaybımın olmayacağı kazançlarım. Beyaz yakalarım yavaş yavaş maviye dönüşüyor. Sepetimde bilmem ne ünlüsünün reklamını yaptığı, asla ihtiyacım olmayan şeyler zihnimi huzursuz ediyor. Dolapta son seçimden kalma çay ve şeker dışında hiçbir şey yok. Karşı duvarda benimle oda arkadaşı olduğunu düşünen Gregor Samsa'nın ölüsü. Bir bacağı terliğimin altında kalmıştı. Midemi bulandıran küflü kahve kokulu bardağım gri parkenin üstünde yılanmaya durmuştu. En son Şanışer'den "Tarihimin Günahları"nı dinlediğimi hatırlıyorum. Yaz hangi şehrin yangını söndüğünde bitti, hangi ülkenin savaşı gündem oldu, İstanbul'un ara sokaklarından birinde tek başıma yaşayan bir insanken nasıl koca bir kozmos dolusu günahın susan dilsiz şeytanı oldum, bilmiyorum.





Kasvetli bir iç çekişle doğrulup sırtımı yatak başlığına dayadım. Dün karşı daireden kalkan cenazeyi düşündüm. Emekli bir öğretmenmiş. Yalnız yaşıyormuş. Evi soyulmaya çalışılmış gibi görünse de tek bir kırık iğnesi alınmadan vurularak öldürülmüş. Mermi kovanları toplanmış ve kurşun göğsünden bir kesici alet yardımıyla çıkarılmış. İki oğlu varmış ama cenazeye bile gelmemişler. Ölüsünü ev sahibi bulmuş. Mutfak tezgahında gecedan ısladığı kuru fasulye apartman sakinlerini gözyaşlarına boğmuş. Ancak adını sorduğumda kimse bilmiyordu. Prestijli bir dergide yazdığı şiirlerden de haberdar değillerdi. Tabii ölmüştü artık. Bir şeylerin, önemsiz de olsa değişmesi için bu yeterliydi. Ayaklandım. Duvarların arasında sıkışmış, evin genel havası olan tütün dumanının arasından çıkıp salona geçtim. Eski eşyalarla döşeli dağınık salonumda gözlerimi gezdirdim. Beni hayata dönmeye teşvik edecek bir şey aradım. Haftalar önce kovulduğum işim beni hayata bağlayacak şeylerden biri değildi. Orta sehpanın üstündeki boş cüzdanım düşmanca bakışlar atıyor, herhangi bir marketin önünden geçme aptallığını göstermemem için tehditler savuruyordu. Belli belirsiz başımı salladım. Cahillikle suçladığım babamı aramanın vakti gelmişti.

Binnur Tombaş



Titiz Adam

O sabah yine penceremden sızan lanet koku ile uyandım. Midemi kaldıran kokunun dayanılmaz hale geldiği; cılk yağ dolu poğaçaların yağrıldığı, siyah egzoz dumanlarının salındığı, yıkanmadan giyilmiş naylon külotlu çoraplarının sokağa indiği, terli uyku sonrası yatağın hala nemli olduğu, o saatte çıktım evden.

Şehrin çöp kokusu üzerime sinmişti yine. Yaz-kış her sabah yaptığım gibi defalarca çitilenerek yıkanmış, traş olmuştum ama ne fayda, evimin kapısından dışarı adım atar atmaz, apartman merdivenlerinde yakaladı beni yapışkan koku, üstüme sindi.

Arabama yürüdüm. Arsız bir kedi kaput ile ön camın arasında uyuyordu. Kilidi açınca korkup kaçmadı. Kapıyı sertçe kapattım, yine kalkmadı. Marşa basmadan silecekleri çalıştırınca nereye kaçacağını şaşırdı. Az kalsın yanımdan geçen arabanın altında kalıyordu, ne şanssızlık, ezilip gitmedi.

İş yerine vardım. Bu işte çalışmak ölüm gibi ama mecburum. Yapabileceğim en temiz iş bu aslında, muhatabım az. Bazen kimse ile konuşmadan bitirebiliyorum mesaiyi. Üstelik bir kere girdin mi, kolay kolay kovulmazsın da bu işten. Hakkımda konuşuyorlar biliyorum, 'sanki vebalıyız, her evrak verdiğimde elini siliyor uyuz' diyorlar. Tabi ki sileceğim! Burnunu karıştıran, bacak arasını kaşıyan, sadece ciş yaptım diye elini yıkamayan insanlarla çalışıyorum.

Öğle arasında yedikleri kebapların yağını gördüğüm oldu evrakta, kusacaktım zor tuttum kendimi. Neden hala ıslak imza? Onu da anlamıyorum. Elektronik imzaya geçmek için daha ne kadar bekleyeceğiz?

Müdürüm aldırıyor ama benim titizliğime, çünkü işini savsaklamadan yapan bir ben varım. Benim kadar olmasa da o da temiz bir adam. Bu kokuşmuşların arasında pahalı parfüm kullanacak kadar işine önem veriyor. Aksi olsa katlanılmaz. En kötüsü de pis vücudun kokusunu bastıramayan ucuz parfümdür, bozulmuş acılı baharatlı yemek gibi...

Ne kadar az kişi ile konuşursam o kadar iyi benim için, bu sebeple bir sonraki birime iletmeden evrakların kontrolünü çok düzgün yaparım (en az sekiz kez). O gün dalgın mıydım yorgun mu bilmiyorum, evrakta bir hata yaptım. Benim bölümde çalışan memur ile en az dört kere konuşmak zorunda kaldım. Alnından akan terin şişko suratında yaptığı izi unutamiyorum. Boğazlayamazsın bile böylesini, tüm vücudundan oluk oluk ter akar, eline koluna bulaşır.

Şu konuşurken fazla sokulanlardan, tepemde dikilip tükürüklerini masama, üstüme sıçratanlardan ölesiye nefret ediyorum. Onlar da beni sevmiyor. Bir şey ikram etmezler, öğle yemeklerine çağırmazlar. Ben zaten ne bir şey yer ne de içerim tüm gün.

Tuvaletim gelir de o herkesin pisliğini bıraktığı yere girmek zorunda kalırsam huzursuzluktan iş yapamam. Akşam kırkılanmam gerekir, kıyafetlerimi de küçülene kadar yıkamam.

Bir de bir kadın var ki sormayın. Bu boya kutusunun etrafında pervane olur diğerleri. Önümden geçer bazen, kafamı kaldırmadan alırım yanık saçlarının kokusunu. Diğerlerinden taze olduğum için ilgisini çekiyorum ama suratına bakmam. O gün aksi gibi bana selam verecek oldu. Bakma gafletinde bulundum. Suratında irinlisinden sivilce vardı. Bu kadını çekici bulan şişkolar kim bilir ne hayaller kuruyorlardır. Yanlışlıkla terli çıplak bedenleri aklımın ucundan bir anlık geçse, öğürürüm. Kadınları sevmem aslında ama bu adamların karılarına da acırım, akşam ne zor olur bu adamlarla yatması. Cinsellik zaten başlı başına pisliktir. Öğle yemeğinden sonra ofis daha çekilmez oluyor. Ofisin içinde mesai bitimine kadar yağ, sigara izmariti, ter solumak zorunda kalıyorum. Eve zor atıyorum kendimi.

Annem referans olmasaydı zordu ama evi temizlemeye bir kadın geliyor artık, benim bir hafta sonum yetmiyor temizliğe. Kadından sonra bir tur da ben temizliyorum. Evde kokusu kalmasın diye oturmasına izin vermiyorum ama gaddar da değilim. Katlanır sandalyesini getiriyor, yorulunca oturuyor, işi bitince alıp götürüyor.

Annem, babamın evdeki varlığıyla bu kadın sayesinde baş edebildi. Temizliğine en güvendiğim insandır annem, şimdi yaşlandı. Marketten geldikten sonra aldığı paketleri yıkamayla boşluyor, ya da unutuyor. Olsun, onun evinde de bir şey yiyip içmiyorum zaten

Babamın varlığına ve o koltukta kışının bıraktığı oyuntuyu görmeye katlanamıyorum. Çocukken bana attığı tokatlardan sonra elini yıkamış mıdır diye düşünürdüm. Annem onun pisliği ile ne yapsa baş edemez. Tek çözüm onu ortadan kaldırması. Her mikrop gibi onun da toprağa girmesi lazım.

O akşam yine beni deliye döndürdü. Neymiş, tıraşım karı gibiymiş, ne olduğum belli değilmiş, yıllardır bir kız bile getirmemişim el öptürmeye. Ulan senin pis elini neden öpeyim, öptüreyim.

Dünyada bir canlı bile kalmasa ne güzel olur, tertemiz. O zaman yaşarım işte özgürce, dolaşırım sokaklarda. Ölmekten korkmuyorum ama çürümek olmasa, mikrop dolu toprağın altında yatmak olmasa...

Annem küçükken bir kere toprakta oynadım diye çok kızmıştı. Kaynar su ile yıkamış, etime kadar kesmişti tırnaklarımı, bir hafta zonklamıştı parmak uçlarım, elleyememiştım hiçbir yere. O gün bugündür dokunamam toprağa. Seyrek yağmurla gelen toprak kokusu ne beter bir kokudur. Bu pisliğe bir de bayılanlar var.

Markete gitmek de ayrı çile benim için. Kadınların arasında kasa sırası beklerken, elimdeki eldivenleri gereksiz meraklarına yenilip sorduklarında (maskeye alışmışlardı, hasta sanıyorlardı artık), yalnızca bakışlarımla onları susturamazsam, ateşim yükselir.

Neyse ki artık şifre belasından kurtulduk, temas etmiyoruz. Sonunda benim gibi fazla hassas insanları da düşündüler.

Marketten sonra da çile bitmez, saatler sürer aldıklarımı yıkamak.



Derek Castro
· 2019 ·

Elimde olsa aldığım tüm ürünleri paketten çıkarıp da yıkayacağım, kaynatacağım. Almaktan vazgeçemediğim çiğ bademi bile kaynatasım geliyor, ama sadece karbonatlı suda bekletmekle yetiniyorum. Çiğ sebze-meyve de yiyemem asla, hepsini kaynatırım.

Toptan yaparım alışverişimi, ama birkaç eksik hep kalır. O akşam annemlerden çıkınca markete gitmek zorunda kaldım. Bu market belası yüzünden çok zayıflıyorum, azıcık yemem lazım, annem öyle demişti. Eldivenlerimi arabada geçirmiştım elime. Hızla market arabasını alıp, sürükleyerek geçtim insanları. Girişte zerzevat vardı ama zor işi sona bıraktım, marketin ilerisine doğru yürüdüm. Et reyonunun önünden geçtim. Önceden severdim ama bir kere buzluğu açık unutup, ertesi gün etten sızan kanı gördükten sonra midem almıyor artık. Bitki çayı, badem, tuz, deterjan, ıslak mendil aldım, paketleri özenle ucundan tutarak koydum arabaya. Manav reyonuna geldim. En az çürüğü bulunan meyveleri seçiyordum, çürüğe tahammülüm yoktur.

Yeşil elmaları elimde çevirip bakarken, boru gibi bir sesle irkildim, sesi tanımadım, arkamı dönüp baktım. Cinsiyeti belirsiz, sırık gibi bir yaratık... Kocaman ağzını çevreleyen şişik dudaklarını kan kırmızı boyamış, enva-i çeşit alkollü içecekleri siyah kıllı kollarıyla kucaklamış, göğüs uçları görünen beyaz atletinin koltuk altında ıslak halkalarla karşımda dikilmiş, bana bir şeyler söylüyordu. Kulaklarım uğuldamaya, tüm vücudum tiksintiyle titremeye başladı.

“Ne mıncıklıyorsun lan meyveleri! Hepsini elledin... Bir de eldiven takmış... Hasta mısın lan sen? Senin elleyip bıraktığını biz mi yiyeceğiz?” dedi.

Ağzından çıkan bir damla tükürüğün havada yaptığı kavis, ceketimin koluna konup ardında ıslaklık bırakarak kayboluşunu gördüm. Kıpırmızı kesildim. Hiddetle elimdeki elmayı fırlattım, sepeti orda bırakıp, kasanın yanındaki dar bölmeden kimseye değmeden geçtim, marketten dışarı fırladım. Ona son bir kez baktığımda, takma kirpiklerinin altından şaşkın, etrafa bakıp, alışveriş yapan meraklı yüzlere kendini savunur gibi bir şeyler anlatıyordu.

Apartmanın önüne nasıl vardım hatırlamıyorum. Tam kapıyı açtığımda, arkasına gizlenmiş, defalarca şikâyet ettiğim, lekeli suratlı bunağın baktığı, kustumuk renkli kedi fırladı. Yılışık kedi kaçmadı, onu sevmediğimi bile bile bacaklarıma süründü. Şöyle şiddetli bir tekme savursam dedim ama tuttum kendimi. Bir yeri yaralanırsa bu bunağın tüm o ördek dudaklı, gergin, boyalı suratlı hayvan severleri başıma toplayabileceği geldi aklıma. Yoksa çoktan zehirlemiştim bu yaratıkları...

Eve girer girmez ceketimi çıkarmaya yeltendim, ama içeriden gelen sesleri duyunca temizlikçi kadının geciktiğini, hala işini bitiremediğini gördüm. İçeri girdim,” ne işin var senin burada hala, ben geldiğimde bu evde senin nefesin kalmayacak demedim mi?” diye bağırdım. Cevap vermek için ağzını açar gibi oldu, elimi havaya kaldırıp susturdum onu. Ceketimi, kemerimi çıkarıp evin girişine, yere attım. Banyoya girdim, tam pantolonumu çıkarmıştım ki aynaya baktım, gözlerimin akı görünüyordu. Sonra aynanın yanında asılı diş fırçamın yerinden oynadığını fark ettim. Hep sola bakar şekilde asar, milim hesaplayarak koyardım, en korktuğum şey ona dokunulmasıydı.

Kesin düşmüştü, bu kadın da alıp aynı yere asmaya çalışmıştı. Şimdi sağa bakıyordu. Tek dokunmasını istemediğim eşyama ne cüretle dokunuyordu. Portmantonun açılma sesini duydum, poşet içindeki eşyalarını alıyordu, arkasında sessizce durdum. Bir onun sırtına kadar uzanan tozlu baş örtüsüne, bir yerde duran kemerime baktım. Biraz daha baksaydım belki geri dönüp düşümü alabilirdim. Kemerini hızla yerden alıp, önce tokasından, sonra onun başından geçirdim. Tüm gücümle çekince yere ceketimin yanına düştü. Bir metrelik kemerin ucunda yerde debelenip durdu, çabuk bitsin de ağzından salyalar yere akmasın diye, tüm gücümle çektim. Gözlerine baksam tiksindir yapamazdım belki. Bakmadım. Gözümü sıkıca yumup sağ ayağım onun omzunda, sol bacağımdan destekle, kemerin ucundaki son titremeyi ve ardından sessizliği hissedene kadar asıldım.

Öldüğüne emin olduğumda ambulansı aradım, bırakın cesedi ortadan kaldırmayı, ona dokunamazdım bile. Kaçmayı hiç düşünmedim.

Sağlık ekipleri geldiğinde, “galoşunuz yoksa içeri girmeyin, öldü zaten, ayaklarından tutup dışarı çekin” dedim. Bir onun boynundaki kemere, bir benim terli gömleğime baktılar. Dehşete kapılmış biçimde bir süre kalakaldılar. Sonra içlerinden biri sürünerek girip, kadının bileğini yakaladı. Nabzının atmadığına emin olunca, polis gelene kadar bir daha kaskatı kesilmiş bedene dokunmadılar.

Aslında iyi kadındı ama fırçama dokunmayacaktı. Herkesin bir sınırı vardır.

Sizce ben akıl hastası mıyım?

Umarım öyleyimdir. Çünkü sanıyorum ki akıl hastanesi, hapishaneden daha temizdir. Öyle değil mi?



Günahkâr Cennet

O elbiseyi giyemezsin dediler
Giymedim sustum
Kızlar öyle konuşmaz dediler
Konuşmadım sustum
Kadın öyle gülmez dediler
Gülmedim sustum
Erkeğin gözüne bakamazsın dediler
Bakmadım sustum
Kocan dır döver dediler
Dayak yedim sustum
Kol kırılır yen içinde kalır dediler
Anlatmadım sustum
Sonra bana aptal dediler
Haklılar dı sustum
Ta ki aklımı kaybedip
Ya da aklımı başıma alıp
Herkes savaşı açana kadar
Şimdi siz gidin
Hayalini kurduğunuz o cennete
Orada ben olmayacağım
Çünkü;
Ben kendi günahkâr cennetini kurdum.





Kırık Do Diyez

pot kırdım, putlar kırıldı
entonasyonu bozuk bir beddua bu
gavur musun lan it?

yok İstanbullu müşriğim ben
ruhumda bitmeyen bir dissonans

Sürmeli padişah, sürdü beni

Amerikan edebiyatının melankolik prensesi ve sevgilisi ve virtüöz bir adam
Pantolonumun cebinde ekmek kırıntıları ve yalnızca kırık bir do diyez var!
Gırtlığımda düğümlü bir glissando...

Faktöriyel bile böyle zorsa
Ben diğer taraflarda
Se-1-çe-te-1-me
MEEE

bizim fareli köyün ayyaş çobanı,
aksak bir tartımla geçiyor asfalttan
sürüyü bahis oynarken kaybetti,
şimdi staccato adımlarla kaval çalıyor boşluğa.
boş ver Herakles, vaftiz edeceğin su kirlenir.
inan bana çarmıha gerek yok,
sürdinli bir küfür savuruyorum karanlığa.
zaten Typhon ile pişti oynuyoruz,
masada kırık kadehler ve detone bir kıyamet...

Zeynep

Durağı Kaçıranlar İçin

Yanımdaki, sakallarına hafiften aklar düşmüş, mavi tişörtlü kel adamın horlayışına ve etraftan gelen uğultulara inat, otobüste kitap okumaya çalışıyordum. Gözlerim kelimelerin üstünden kayıp giderken, midemden yemek boruma doğru yükselen bir sıvının varlığını hissettim. Sahi, yemek yemeyeli ne kadar olmuştu? Bir balığinki kadar zayıf hafızamı zorlamaya çalıştım. Bana, beş yıl önce sisli, kar tanelerinin gökyüzünde dans ettiği bir gecede saat bir sularında okuduğum romandaki kızıl saçlı hatunun ne yaptığını sorsanız, hiç tereddüt etmem, yapıştırırım cevabı: Kocasının yemeğine zehir katıyordu. Ancak daha bir saat önce ne yaptığımı bile net hatırlamıyordum.

Zihnimi zorlamaya çalıştım. Ne zaman, ne zaman, ne zaman... Ha, hatırladım! Dün gece, iki dilim ekmeğin arasına birkaç dilim beyaz peynir ve domates koyup yemiştım. Sol yanımdaki adam iyiden iyiye horlamaya başlamıştı. Herhalde uyuyamamıştı gece. Ne halt yemişse artık! Peki, ben ne halt yemiştım dün gece? Sandviçimi yedikten sonrası zihnimde kopuk kopuktu. Başım mı ağrıyordu? Evet, hafiften bir ağrı şakaklarımdan beynime doğru baskı uyguluyordu. Ee, daha sonra ne yapmıştım? Buğulu cama bir şey yazmışım da o yavaş yavaş silikleşmeye başlamış gibiydi dün gece hafızamda. Bir sigara yakmıştım. Sonra... Bu saatte de ne fazla trafik vardı. Yarım saattir aynı yerde duruyorduk.

Hatırladım! Eskiden öğrenmeye çalıştığım Fransızcayı geliştirmek amacıyla aldığım derginin sayfalarını karıştırmıştım. 33. sayfadaki, buğday tenli, kül gibi saçları omuzlarına dökülen Fransız hatun son derece güzeldi. Otobüs sonunda hareket ettiğinde yanımdaki adam horlamayı kesti. Başımı sola çevirip baktım; uyanmış, pencereden dışarı bakıyordu. Daha sonra kaşları çatıldı ve geçmek için benden müsaade istedi. Sanırım durağı kaçırmıştı. Tabii öyle horul horul uyursan, kaçıırırsın durağı be adam!



Elimdeki kitabı düşürdüm. Sahi, gözlerimi kitaba dikmiş, düşüncelere dalmıştım. Dün gece ilginç bir şey olmuştu sanki. Ne olmuştu ki? Yanımda oturan kadınların çenesi yere kadar düşmüştü. Bu nasıl çeneydi, hiç susmak bilmez misiniz siz?

Eve hırsız girmişti. Fransız dergiden sıkılıp bir sigara daha yakıp, popomu kaşıya kaşıya tuvalete doğru gitmek için ayaklanmışken, salondan gelen tıkırtılar duymuştum. Herhalde balkondan içeri kedi girdi diye düşünmüştüm başta. Ancak salona gittiğimde, siyah giysili, maskeli bir adamı karşımda görünce şaşırmış, elime kaptığım ilk şeyi –sanırım annemin iki yıl önce bana hediye olarak getirdiği altın renkli çirkin vazoydu– adamın kafasına doğru fırlatmıştım. Ama adam başını eğmiş, vazo duvara çarpmıştı. Vay arkadaş, ne esaslı olaydı ama! Kırk yıl düşünsem, başıma böyle bir şeyin geleceği aklımdan geçmezdi.

Hırsız paniklemiş, elindeki bıçağı bana doğru sallamaya başlamıştı. Ben de bir cesaret, “Senden korkan senin gibi olsun be!,” mantığıyla üstüne atılmıştım. Herhalde acemi bir hırsızdı ki bıçağı elinden düşürdü. Boğuşmaya başladık. Ama ne boğuşma! Bir ben çakıyorum, bir o; bir ben, bir o... Sonrası karanlık işte. Sabah tanıdık bir rahatsızlıkla uyanmıştım. Şu yayı bozuk yatağı değiştirmem lazım artık.

Rüya mıydı acaba hatırladıklarım? Bilmiyorum. Otobüs, durup kalkmaların ardından sonunda ineceğim durağa yanaştı. İnmek için ayaklandığımda otobüs durağı es geçerek ilerledi. Bir bu eksikti. Kırmızı butona içine çökertinceye kadar bastım. Sonunda otobüsten inebilince insan gövdeleri benim inmemi beklemiş gibi üstüme geldi. İnsan sürüsünden ayrılıp evimin olduğu sokağa daldım. Bu sokak, akşamın etkisiyle iyice kararmış, tek ışık kaynağı arada yanıp sönen sokak lambasıydı. Bir beyaz, bir pembe olan kaldırım taşlarının sadece beyaz olanlarının üstüne basa basa eve ilerledim. Apartmanın merdivenleri çıkmak ne büyük çileydi benim için!







Sırtımdaki çantayı önüme doğru alıp içini kurcalamaya başladım. Uzunca süre çantanın her tarafını didik didik aradım ama anahtar yoktu. Dudaklarımdan bir küfür ok gibi fırladı. Tam da gününü bulmuştum anahtarı evde unutmanın! Kendime, anahtara, evrene küfrede küfrede çıktığım merdivenleri tek tek indim ve sokak kapısından dışarı çıktım.

"Aptal, ne yapacaksın şimdi? Neyse, olanla ölmüşe çare yok. En iyisi turlamak," dedim kendi kendime. İyi güzel turlayacaktım da nereyi turlayacaktım, karanlık sokağı mı? Yok, yok... Gidecek bir yer var aslında. Benim Psikolog Rahmi Bey'e gidebilirdim. Ama kim otobüse binip çeker o trafiği? Ben hiç çekemezdim vallahi.

O zaman en iyisi Karanfil'e gideyim. Gitmeyeli uzun zaman olmuştu oraya. Zaten 20-30 dakika yürüme mesafesindeydi. Ellerimi, siyah rengi kaçmış ceketimin ceplerine sokup ağır ağır yürürken tadım kaçmaya başlamıştı bile. Bizim تنها sokağın sonuna, caddenin başladığı yere geldim mi, içimdeki sıkıntı iyice arttı. Yine baş ve gövdelerin içine karışacaktım. Aman be! Karanfil'i de, evi de batsın; en iyisi şuraya kıvrılıp uyumak. Zaten başım da çatlıyordu.

Çöp konteynerinin yanına gittiğimde şansıma hemen yanına serili kartonlar da vardı. Kartonların üzerine bir güzel yattım. Çantamdaki kulaklığımı çıkarıp taktım. Rahatlatıcı bir klasik müzik açtım. Müzik ruhumu yumuşak elleriyle sarmalarken gözlerim yavaş yavaş kapandı.

Gerisi de zaten bildiğiniz gibi.

Düşünüyorum



Köhne Sanrıları ve Modern Kabuslar



Yüce binalar aşan yolları
geçerken akşamın kızıl vaktinde bir kaçak
yorgun düşüp bir banka oturdu
ve eğer ki yanından geçseydi birileri
bazılarına bir haykırış
bazılarınıysa bir mırıldanma gibi gelecek
konuşmaya başladı:

"Bana öğretilen yegâne şeyi;
ahlâk ve nâmus palavrasını
sessizce ayakyolunda bıraktım.

Ne kırk yılın kahvesi?
Ben dostun bir gülüne bile ıraktım!
Bir kenar mahalle kahpesi'nin
kör ve serkeş ayaklarıyla
sağır kulaklarını arzuluyorum.
Çünkü bu kenefin içinde
her pislik gerçek.
Her pisliğin hissi
kefen sarılınca bitecek.

Ve biz yüzeydeyken
aşağıdan boğuk bir ezgi,
Âşıkları ve kadınlarını,
Hayber'in savaşlarını anlatıyor.
Boğulmuş cesetlerin yukarısından haberi yok!
Haber yok ki biz âşıklar
bir kaç uyuşuk et parçasının üstündeki seyrek saçlar
ve âşık olduklarımız bir kitapçığın içindeki parabolün uçları.
Bakınca kaleye fark ediyoruz
şehrin yanında kısa kalıyor artık Ankara burçları.

Belimizde yok kılıncımız kirmânı
gücümüzün yetmediği bir kaç derdimiz var.
Hoş rüyâlarımızdan feragat galiba dermanı
yerine heyulaların dolması için.
Kâbuslarla dolu şehirde
teması nadasa bıraktım.
Soyut bir hapiste
kahraman sanrılarıyla kendini eğleyen
bir mahpus olup çıktım.
Zindan duvarları arasında
kimsenin duymadığı bir başkaldırım var,
modern toplumun yeni ahlâk hâkimlerine
beni aforoz ettikleri hükümleri için
ve arkalarında emekli hekimleri
ölmemi istiyorlar için için.
İstedığınız şirket kimliğinize hakem edin!
Ben zaten şehristanı terk ettim
bilin istedim..."
Bu nutuk
öfke ve hüzünden mi
yoksa çaresiz bir üzüntüden mi doğmuştu?
Bilmiyordu kendisi.
O sırada telefonu zangırdadı
hızla doğrulunca
dinginlik indi kanına
aynı hızla
yol aldı kürkçü dükkanına...

Ekrem Özaydın

